

Arrest

nr. 93 127 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten, moslima van Tsjetsjeense origine te zijn en afkomstig te zijn van Grozny in de Tsjetsjeense Republiek.

U verklaart dat in 1997 uw neef R. werd vermoord door wahabieten. Hij werkte op dat moment aan een beveiligingspost en hij werd samen met vijf andere Tsjetsjeense politieagenten vermoord.

Uw broer, I., de vader van R., verklaarde dat de moordenaars van uw neef zouden worden gestraft door de wet.

In 2009 keurde president K. een amnestiewet goed die ervoor zorgde dat de rebellen van vroeger nu in de gratie van president K. konden komen als ze voor hem begonnen te werken. Dit gebeurde ook zo voor de wahabieten die uw neef R. hadden vermoord.

In november 2011 kwamen de vertegenwoordigers van de moordenaars van R., die ondertussen voor K. werkten, naar uw broer I. om te verzoenen. Uw broer I. weigerde dit, waarna de familie van die wahabieten nogmaals langskwam, maar deze keer met ongeveer 200 man. Toch bleef uw broer weigeren om te verzoenen. Hij geloofde dat de wet toch nog zou overwinnen en dat de wahabieten ooit zouden worden gestraft voor de moord op uw neef.

Op 6 december 2011 overleed I. aan een hartstilstand, waarna de wahabieten naar uw broers R. en D. gingen om verzoening te vragen. Ook zij weigerden dit.

In februari en maart 2012 kreeg u tweemaal bezoek van die wahabieten. U vond dit zeer bedreigend. De wahabieten maanden u aan om uw broers te overtuigen om toch te verzoenen, maar u zei dat u dat niet kon, omdat u daar als vrouw geen invloed op hebt.

Toen u vertelde aan D. dat ook u werd bedreigd, stelde hij voor dat u naar België zou vluchten, aangezien uw dochter hier woont. R. en D. zouden naar de regio Rostov vluchten.

Op 29 april 2012 bent u dan vertrokken en op 3 mei 2012 bent u hier aangekomen.

Op 11 mei 2012 hebt u een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielrelaas legt u het volgende document voor: een binnenlands paspoort dd. 8 december 2000."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van een bloedwraak.

In 1997 werd uw neef R. vermoord en recent werd een verzoening voorgesteld door de moordenaars van uw neef. Omwille van een amnestieregeling van K. werken de mensen die nu verzoening vragen echter voor de autoriteiten. Omdat uw broer I., de vader van R., weigerde te verzoenen, wordt u nu ook bedreigd.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken.

Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen begin van bewijs neerlegt met betrekking tot de door u verklaarde problemen. De verklaringen van een asielzoeker kunnen evenwel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan onder andere worden afgeleid uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Dit laatste is in casu het geval.

Zo moet worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag bleef over de identiteit van de personen van wie u vervolging vreest.

U verklaart dat de personen voor wie u moest vluchten wahabieten zijn en dat ze uit Kurchaloy afkomstig zijn (CGVS p.16). U verklaart dat u dit weet, omdat die personen zelf zijn gekomen en omdat dat zo werd gezegd (CGVS p.16). Ook verklaart u dat zij uniformen dragen en gewapend zijn (CGVS p.18).

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal stelt u dat u vermoedt dat ze van de teip "Bennoy" zijn, maar dat u hun familienaam niet kent (CGVS p.19).

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal niet stroken met uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij de DVZ had u immers expliciet verklaard dat u de teip van uw vervolgers niet kent (DVZ Vragenlijst vraag 3.5). Dat u bij het Commissariaat-generaal plots wel de naam van de teip kunt geven, is minstens opmerkelijk te noemen.

Verder is het absoluut niet geloofwaardig dat u verklaart de familienaam van de personen voor wie u vreest niet te kennen. Deze personen, die uw neef zouden hebben vermoord in de jaren 90 en die u en uw broers onlangs zouden zijn beginnen bedreigen, liggen immers aan de basis van uw vlucht uit uw land van herkomst.

Uw onwetendheid op dit vlak is des te opmerkelijker, gezien verklaart dat uw broers de familienaam van uw vervolgers wel zouden kennen. Als uitleg voor deze onwetendheid stelt u dat u dit niet weet omdat u een vrouw bent en omdat een vrouw niet deelneemt aan "mannenzaken". U verklaart dat u daar het recht niet toe hebt (CGVS p.19,22).

Deze uitleg overtuigt echter niet.

U verklaart immers dat u als oudste in de familie toch vragen kunt stellen over de situatie en dat u advies kunt geven aan uw broers (CGVS p.22, 23). Bovendien bent u zelf nauw bij de problemen betrokken, want, volgens uw verklaringen, zijn de wahabieten met wie u in bloedwraak bent, tweemaal persoonlijk bij u langs geweest (CGVS p.21).

Doordat u dus zeer nauw betrokken blijkt bij de bloedwraak waarop u uw asielaanvraag baseert, wordt niet aanvaard dat u niet concreet kan aangeven met wie uw familie in bloedwraak zou zijn. Bovendien verklaarde u dat u niet alleen regelmatig contact hebt met uw broers, maar ook met uw zussen en uw dochter Z. (CGVS p.6).

Hierdoor had u ruimschoots de mogelijkheid om essentiële details betreffende uw problemen, zoals de identiteit van uw vervolgers, te weten te komen. Dit hebt u echter nagelaten.

Uit het voorgaande blijkt dat uw asielaanvraag zich kenmerkt door een onaannemelijk gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen.

Dit gebrek aan initiatief kan geïllustreerd worden door het feit dat u onvoldoende pogingen hebt ondernomen om zich verder te informeren aangaande de kernelementen en de evolutie van uw asielaanvraag.

Zo verklaart u dat u sinds u in België bent niets meer over uw persoonlijke problemen hebt gevraagd, omdat u niet weet waarom u dat zou doen. U hebt er niet meer over gepraat, want sinds u in België bent, hebt u uw problemen achter zich gelaten (CGVS p.7,8).

Deze ongeïnteresseerde en nalatige houding kan niet acceptabel worden genoemd.

Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen, mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de situatie van uw problemen en de evolutie ervan na uw vertrek uit uw land van herkomst.

Uw ongeïnteresseerde en nalatige houding tast uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen ernstig aan.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u bij uw interview bij de DVZ op geen enkel moment melding maakte dat de personen die u vreest voor de autoriteiten werken. U verklaarde enkel dat het om een "invloedrijke familie" zou gaan (DVZ Vragenlijst vraag 3.4).

Wanneer u werd gevraagd waarom u niet gezegd hebt dat uw vervolgers voor K. werken, terwijl dit in de Tsjetsjeense context toch een cruciaal element is, verklaart u dat u het wel hebt gezegd, dat u het vanaf het begin hebt gezegd (CGVS p.23).

Wanneer u er echter nogmaals mee wordt geconfronteerd dat u dit niet hebt vermeld bij uw eerste interview, verandert u uw verklaringen en zegt u dat u het niet hebt gezegd, omdat het u niet werd gevraagd (CGVS p.23).

De loutere verandering van uw verklaring kan bezwaarlijk dienen als een valabele reden voor dit gebrek aan informatie bij uw interview bij de DVZ.

U verklaart vervolgens dat u aan geheugenproblemen lijdt en dat u af en toe wel eens verkeerd kan zitten of iets kunt vergeten (CGVS p.24).

De geheugenproblemen die u aanhaalt hebben u echter niet verhinderd om gedurende het volledige interview concreet op de vragen te antwoorden die u werden gesteld. Ook gaf u op geen enkel moment zelf aan problemen hiermee te ondervinden.

Daar op geen enkel moment een voldoende gestaaft medisch psychologisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat u effectief aan ernstige geheugenproblemen zou lijden, vermoogt deze verklaring niet om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Opnieuw wordt de aannemelijkheid van uw verklaringen dus ernstig ondermijnd.

Vervolgens dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard, ongeloofwaardig is.

Uit uw relaas blijkt dat u samen met T., een kennis van uw broer D., via Oekraïne en Polen per autobus naar België bent gekomen. U verklaart dat T. uw reispaspoort bijhield, omdat hij vooraan bij de

chauffeur zat. Er stond geen visum in uw paspoort en bij de grenscontroles was het telkens T. die uw paspoort toonde.

U verklaart dat u niet weet hoe het komt dat u de grens met Polen zomaar mocht passeren zonder visum, want T. zorgde daarvoor.

Dit verhaal over uw reisroute is niet geloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat de controles bij binnenkomst van de Schengenzone aan de Poolse grenzen streng en individueel zijn. In dit verband is het niet geloofwaardig dat u zonder geldig reisdocumenten met een bus de Poolse grens zou hebben overgestoken.

Ook verklaart u dat u geen enkele afspraak hebt gemaakt met T., omdat uw broer alles had geregeld (CGVS p.13).

Uw uitleg overtuigt echter niet. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is en u, de smokkelaar en de chauffeur van de bus persoonlijk belang hadden bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende de grenscontroles en wat te doen tijdens de reis en mogelijke controles.

Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig.

Mochten uw problemen toch geloofwaardig zijn, quod non, dan dient nog te worden opgemerkt dat u over een intern vluchtalternatief beschikt in de Russische Federatie.

U verklaarde immers dat uw broers allemaal naar de regio Rostov, naar het dorp Mirnoye, zijn verhuisd om de problemen in Tsjetsjenië te ontvluchten.

Zelf verklaart u ook expliciet dat u in Rostov veilig zou zijn en dat u daar geen problemen zou kennen (CGVS p.14).

U verklaart dat u daar alleen zou wonen, maar er dient echter te worden opgemerkt dat u over een voldoende netwerk zou beschikken, mocht u ook naar Rostov verhuizen. U verklaarde immers dat uw zus M. en uw broer M. daar al wonen en dat uw broers Rusl. en D. zich daar met hun volledige gezin zouden vestigen (CGVS p.14).

Internationale bescherming kan immers slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Bijgevolg mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat volgens uw verklaringen in Rostov geen probleem zou vormen.

Uw Russisch paspoort dat u voorlegt ter staving van uw asielrelaas is niet van die aard dat het bovenstaande conclusies kan wijzigen. Dit document bevat immers enkel persoonsgegevens die door mij niet worden betwist.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u verklaart dat uw problemen niet verbonden zijn met de problemen van uw dochter, L.C. (O.V. 4.973.200) (CGVS p.5). U kunt zich dan ook niet beroepen op haar problemen om in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze actief evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 17 augustus 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, (A) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM); verzoekster voert tenslotte nog machtsverschrijding aan.

Op het verwijt van de commissaris-generaal lastens verzoekster dat zij geen begin van bewijs bijbrengt dat haar verhaal geloofwaardig kan maken, laat verzoekster gelden dat zij nadat zij de beslissing nam om haar land te verlaten, zij zich niet bekommerd heeft met het verzamelen van documenten of getuigenissen die haar verhaal konden bewijzen.

Verzoekster stelt dat zij haar land ontvlucht is uit vrees, en zij in een dergelijke toestand er niet aan gedacht heeft dat bewijzen noodzakelijk waren.

Zij wijst er op dat (zie verzoekschrift, p. 8) *“indien het bewijs zeker op de verzoekende partij rust, (H.R.C., “Guide des procédures et critères pour déterminer le statut de réfugié”, Genève, 1979, p. 51, §196), de aanbreng ervan moet worden beoordeeld op een redelijke en proportionele manier gezien de zeer speciale situatie waarin een vluchteling zich bevindt”* en dat *“eisen van een persoon die een reeks bedreigingen en geweld heeft ondergaan, dat hij het bewijs bijbrengt van al deze gebeurtenissen terwijl dit slachtoffer enkel tracht om zijn vel te redden, moet worden beoordeeld in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen”*.

Verzoekster meent dat het niet nodig is voor haar om het materiële bewijs te leveren van haar relaas, gezien de omstandigheden die haar vlucht uit vrees op vervolging omringen.

Zij stelt dat constante rechtspraak bevestigt dat een asielzoeker kan worden erkend enkel op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal en zo er twijfel bestaat, moet dit ten goede komen van de asielzoeker.

Verzoekster voert aan dat haar relaas wel degelijk omstandig, coherent en geloofwaardig is.

Zij verwijst hiervoor naar de inhoud van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en voert aan dat haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij niet over meer nauwkeurige informatie beschikt. Zij stelt dat het belangrijk zou zijn om (zie verzoekschrift, p. 9) *“zich terug in verband te stellen van het land om te begrijpen waarom de verzoekster geen verdere nauwkeurige informatie kon leveren (sic)”*. Zo herinnert zij eraan dat zij (zie verzoekschrift, p. 9) *“een Tsjetsjeense mohammedaanse vrouw is en dat zij voor zover geen recht heeft haar opinie te uiten wat de zaken betreffen van “mannen” en “dat in deze omstandigheid, de wraak uitgeoefend ten overstaande van haar Teip een “mannenzaak” is waarvan zij op de zijde gehouden wordt en die de oorspronkelijke inlichtingen betreft in deze zaak (sic)”*.

Verzoekster wijst erop dat zij dit punt bij haar verhoor zeer goed uitgelegd heeft, maar dat dit in de bestreden beslissing opzij geschoven werd omdat de commissaris-generaal niet overtuigd was, terwijl zij duidelijk een aanneembare uitleg heeft gegeven voor haar onwetendheid over bepaalde informatie waarmee de commissaris-generaal rekening diende te houden bij het nemen van zijn beslissing.

Verzoekster meent tevens dat de commissaris-generaal ten onrechte tot het besluit kwam dat zij geen actuele vrees koestert omdat zij nagelaten heeft zich in te lichten over de actuele stand van haar persoonlijke problemen, en haar uitleg hiervoor onvoldoende en niet geloofwaardig is.

Zij stelt dat (zie verzoekschrift, p. 9) *“zelfs wanneer zij in contact met haar familie, als vrouw, hij hem is niet toegestaan is dit soort vraag te leggen aangezien het om een zaak van man gaat, zoals zij al tijdens haar hoorzitting heeft uitgelegd (sic)”*, dat er een groot verschil in cultuur en mentaliteit is, en *“dat de onwetendheid van zekere details en eveneens het feit uitlegt dat zij niet het heeft gedurfd te vragen wat het vervolgens was; dat in ieder geval, zij de antwoorden op niet haar vragen zou verkregen hebben (sic)”*.

Verzoekster meent dan ook dat het verkeerd is om te besluiten dat haar “desinteresse en nalatige houding” haar geloofwaardigheid en die van het bestaan van haar problemen ernstig aantast.

Hoewel haar verklaring klaarblijkelijk onbevredigend is voor de commissaris-generaal, stelt verzoekster dat die toch voldoende en waarschijnlijk is en dat (zie verzoekschrift, p. 10) *“zij met de geloofwaardigheid van haar problemen in geen enkel opzicht begint. Dat bovendien, de tegenpartij niet schijnt zijn problemen in gevaar te brengen (sic)”*.

De bestreden beslissing is volgens verzoekster gebaseerd op “minieme vaagheden” en op een onwetendheid die te wijten is aan een verschillende cultuur.

Waar de commissaris-generaal aan verzoekster ten laste legt dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeld heeft dat de personen die haar bedreigden voor de autoriteiten werkten, antwoordt verzoekster dat zij dacht dat zij dit wél gemeld had, maar dat dit naderhand toch niet het geval bleek te zijn.

Verzoekster wijst erop dat (zie verzoekschrift, p. 10) *“dit niets aan het feit verandert dat alleen maar 15 minuten hebben om zijn asielrelaas uit te leggen niet voldoende is. Dat het haar derhalve niet kan worden verweten slechts heeft zij het goed deze informatie bij haar hoorzitting bij C.G.V.S. vermeld (sic)”*.

Verzoekster voert aan dat haar ingeroepen geheugenproblemen aannemelijk zijn gezien haar leeftijd van 66 jaar; zij stelt dat op die leeftijd dergelijke problemen zeker niet zeldzaam zijn en verklaart dat (zie verzoekschrift, p. 10) *“dat niets onderin zijn asielverzoek verandert, aangezien waarschijnlijk de feiten in zij zelf niet door C.G.V.S. worden betwist. Dat het daarom nutteloos is om te proberen om uit te wijzen dat de verzoekster verhindert iets, terwijl dat niet het geval is (sic)”*. Waar de commissaris-generaal tot de ongeloofwaardigheid van de reisweg heeft besloten gezien verzoekster beschikte over een visum in haar reispaspoort en erin slaagde als passagier in een bus de Schengen-grenscontroles te ontkomen, stelt verzoekster dat (zie verzoekschrift p. 10) *“er geen enkel ander middel bestaat voor de verzoekende partij om te goeder trouw te bewijzen van de afwezigheid van controle waarvan hij het voorwerp niet geweest is, hoe zou hij anders gedaan hebben om tot in België te geraken? (sic)”*. Haar aanwezigheid in België bewijst volgens verzoekster aldus voldoende dat de reis wel degelijk heeft plaatsgevonden.

De opgegeven omstandigheden op basis waarvan de commissaris-generaal twijfelde aan de waarachtigheid van haar reisweg, hebben volgens verzoekster dan ook geen invloed op haar reële angst om terug te keren naar haar land van herkomst.

Verzoekster meent dat (zie verzoekschrift, p. 11) *“de tegenpartij een klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en de principes schendt van goede administratie en evenredigheid”*. Zij stelt dat in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag en artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de commissaris-generaal zijn beslissing diende te motiveren (zie verzoekschrift, p. 11), *“onder het oogpunt van de subsidiaire bescherming gezien de feiten toelaten te denken dat de verzoekster een werkelijk risico loopt van zware aantasting en haar fysische integriteit (sic)”* wanneer zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Zij duidt het de commissaris-generaal ten kwade dat hij het belang niet schijnt te onderkennen van subsidiaire bescherming, welke (zie verzoekschrift, p. 11). *“een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan de weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt (sic)”*.

Verzoekster meent dat het aan haar toekomt om het bewijs te leveren van een werkelijk risico van zware bedreigingen in geval van terugkeer en dat dit risico zich kan concretiseren onder de vorm van foltering en onmenselijke of degraderende behandelingen. Zij verwijst naar het verhoorverslag om te besluiten dat dit risico bewezen werd.

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden en dat aan haar de status van vluchteling moet worden erkend en in ondergeschikte orde, haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat het verzoekschrift in een erbarmelijke taal is opgesteld en talrijke vocabulaire en grammaticale fouten bevat waardoor de inhoud van het verzoekschrift moeilijk te ontcijferen is.

De Raad gaat bijgevolg enkel in op die delen van het verzoekschrift die enigszins verstaanbare argumenten aanvoeren.

De Raad wijst er tevens op dat artikel 1, (A) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan.

Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad merkt op dat indien verzoekster met de 'schending van de principes van goede administratie' doelt op een schending van 'het algemene principe van goed bestuur', dit als middel onontvankelijk is. Verzoekster laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij specifiek geschonden acht en om welke reden.

Voor zover verzoekster met het 'principe van evenredigheid' wil verwijzen naar het proportionaliteitsbeginsel, is deze verwijzing niet dienstig. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling valt derhalve niet onder voormelde bevoegdheid.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing vast dat verzoekster geen enkel stuk bijbrengt met betrekking tot haar verklaarde problemen, terwijl ook haar verklaringen geen bewijs vormen voor de hoedanigheid van vluchteling, aangezien deze vaag, incoherent en ongeloofwaardig zijn.

In de bestreden beslissing werd gewezen op de vage en tegenstrijdige verklaringen aangaande de identiteit van de personen van wie verzoekster vervolging vreest: zij wist enkel dat die personen van Kurchaloy afkomstig zijn; verzoekster verklaarde op het Commissariaat-generaal dat deze personen behoorden bij de Teip "Bennoy" zijn, terwijl zij bij haar -eerder- verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet verklaard had dat zij dit niet wist; ook kon ze de familienaam van die personen niet geven.

De commissaris-generaal wees ook op een onaannemelijk gebrek aan initiatief in hoofde van verzoekster om meer informatie te bekomen. In de beslissing werd tevens vastgesteld dat verzoekster tijdens haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat de personen voor wie zij vreest, voor de autoriteiten werkten, zoals zij ook later verklaarde.

Vastgesteld werd ook dat de geheugenproblemen die verzoekster hiertegen inriep haar blijkbaar niet verhinderden bij het verhoor op de concrete vragen te antwoorden; dat zij op geen enkel ogenblik zelf aangaf dat zij hieromtrent problemen ondervond; dat zij de voorgehouden geheugenproblemen ook niet staaftde met een medisch attest.

De commissaris-generaal stelde ook vast dat de door verzoekster voorgehouden reisroute ongeloofwaardig is gezien zij zonder in bezit te zijn van de noodzakelijke geldige reisdocumenten, erin geslaagd zou zijn om als passagierster van een bus, de Schengengrenscontroles te passeren. Gezien het risico in dergelijk geval voor zowel verzoekster, als voor de passeur en de buschauffeur, achtte de commissaris-generaal het bovendien ongeloofwaardig dat er geen afspraken waren maakten over wat verzoekster moest doen bij eventuele grenscontroles.

Bovendien merkte de commissaris-generaal op dat verzoekster over een intern vluchtalternatief beschikte binnen de Russische Federatie.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, stelde de commissaris-generaal op grond van informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, vast dat burgers van Tsjetsjenië geen reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoekster legt het gebrek aan enig bewijsstuk uit door te stellen dat zij zich niet bekommerd heeft met het verzamelen van informatie gezien haar vlucht ingegeven was door vrees en zij er in die geestestoestand helemaal niet aan dacht dat dit noodzakelijk is.

Gezien de bedreigingen en het geweld, meent verzoekster dat de bewijslast die van haar gevraagd wordt, redelijk en in proportionaliteit moet worden beoordeeld in functie van de reële mogelijkheden.

Zij meent dat haar verklaringen omtrent haar relaas omstandig en geloofwaardig zijn zodat er aldus geen verdere nood aan materieel bewijs voor handen is en dat in geval van twijfel deze in het voordeel van de kandidaat-vluchteling moet spelen.

Wat betreft het weerhouden gebrek aan kennis, herhaalt verzoekster haar eerdere verklaringen en voert aan dat ze geen meer nauwkeurige informatie kon leveren daar de wraak ten overstaan van haar Teip, een “mannenzaak” is. Over het weerhouden gebrek aan inspanningen om zich over de actuele stand van zaken te informeren, herhaalt verzoekster hetzelfde argument. Zij wijst erop dat de beslissing gebaseerd is op “minieme vaagheden” en een onwetendheid in haar hoofde die terug te voeren is aan “cultuurverschillen”.

Over de afwezigheid van vermelding door verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar belagers voor de autoriteiten werkten, verklaart verzoekster enkel dat zij dacht dit toch gemeld te hebben;. Zij voert aan dat de 15 minuten die haar aldaar werden gegund om haar relaas te debiteren, duidelijk onvoldoende is, en haar bijgevolg niets kan worden verweten daar zij dit wel op het Commissariaat-generaal gemeld heeft.

Volgens verzoekster zijn haar geheugenproblemen aannemelijk zijn. Zij laat gelden (zie verzoekschrift, p. 10) *“dat niets onderin zijn asiolverzoek verandert, aangezien waarschijnlijk de feiten in zij zelf niet door C.G.V.S. worden betwist. Dat het daarom nutteloos is om te proberen om uit te wijzen dat de verzoekster verhindert iets, terwijl dat niet het geval is (sic)”*.

Tegen de weerhouden ongeloofwaardigheid van haar reisweg, roept verzoekster in dat het bewijs van haar aanwezigheid in het Rijk voldoende aantoonst dat de reis wel degelijk heeft plaatsgevonden en dat de waarachtigheid van haar reisweg de facto geen invloed heeft op haar reële angst om terug te keren naar haar land van herkomst.

Verzoekster voert ook aan dat (zie verzoekschrift, p. 11) *“de tegenpartij een klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en de principes schendt van goede administratie en evenredigheid”*. Zij stelt dat in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag en van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de commissaris-generaal zijn beslissing diende te motiveren *“onder het oogpunt van de subsidiaire bescherming gezien de feiten toelaten te denken dat de verzoekster een werkelijk risico loopt van zware aantasting en haar fysieke integriteit (sic)”* (zie verzoekschrift, p. 11), zelfs wanneer verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Zij legt de commissaris-generaal ten laste dat deze blijkbaar het belang niet schijnt te onderkennen van subsidiaire bescherming, welke *“een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan de weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt”* (zie verzoekschrift, p. 11).

Verzoekster meent dat het bestaan van een werkelijk risico van zware bedreigingen in geval van terugkeer, zich kan concretiseren onder de vorm van folteringen of onmenselijke of degraderende behandelingen. Zij verwijst naar het verhoorverslag om te besluiten dat dit risico bewezen werd.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing omstandig en duidelijk gemotiveerd wordt aan de hand van op het verhoor op het Commissariaat-generaal gestelde vragen en door de kandidaat-vluchteling gegeven antwoorden, waarom aan de bewering van verzoekster dat zij bedreigd werd door wahabieten die haar neef R. vermoord hadden, geen geloof kan worden gehecht.

De beslissing is immers gesteund op de bevinding dat verzoekster de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend omdat zij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de aangehaalde asielmotieven, omdat zij bijzonder vage verklaringen aflegde omtrent verschillende wezenlijke elementen van het asielrelaas en zij een duidelijk gebrek aan initiatief vertoonde om meer informatie te bekomen, en tenslotte, omdat ook geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde reisroute en zij tevens over een intern vluchtalternatief beschikte. Ook de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus -waarvoor de commissaris-generaal zich beriep op een informatie die gebaseerd is op talloze bronnen en werd opgesteld door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar- werd omstandig gemotiveerd.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift enerzijds beperkt tot het louter herhalen van één versie van de feiten, die reeds ongeloofwaardig werd bevonden in de beslissing omwille van tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties, en anderzijds de vaststellingen van de commissaris-generaal louter tegensprekt zonder concrete en afdoende elementen aan te voeren waarom die vaststellingen niet correct zouden zijn.

Bijgevolg blijft de motivering van de bestreden beslissing overeind en neemt de Raad deze derhalve volledig over.

Aan de bewering van verzoekster dat zij haar land van herkomst verliet omwille van een bloedwraak, kan inderdaad geen geloof worden gehecht.

Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekster beweert als gevolg daarvan te hebben ondervonden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 19 juni 2012 op het Commissariaat-generaal afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal beheerst, en bijgestaan door haar advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE